

Hồi 18

Cô Lôu Đầu Trên Hắc Long

Tứ Hải Tiên trông thấy ám khí hình thuyền, biết ngay là ám khí riêng của Tử Vong thuyền chủ, trong lòng đầy kinh hãi thậm không dám cho Phương Sách trông thấy mà vội giấu vào túi, vì mười tám năm về trước, Tử Vong thuyền chủ đã có ơn với với ông ta. Nay Tử Vong thuyền chủ nổi lên, đã phái người liên lạc ngầm với ông ta là không ai quấy nhiễu ai, vì thế mà ông ta cứ giấu giếm không cho Phương Sách biết mà bụng bảo dạ rằng:

“Sao tiểu tử này đã có thù với Tâm Tâm đại sư, lại còn gây hấn cả với Ma Vương này?”

Ông ta biết xung quanh đó vẫn còn có người của Tử Vong thuyền mai phục, nên ông ta vội đem Phương Sách đào tẩu ngay.

Dù ông ta đi nhanh đến đâu, nhưng bộ dạng kỳ lạ của ông ta khiến ai chỉ gặp một lần là không sao quên được, cho nên sau khi Biên Hồ bị đả thương, từ đó trở đi ông ta đã kết thù kết oán với Tử Vong thuyền chủ rồi.

Biên Hồ đem theo một tên Huyền binh, mũi phi tiêu thứ hai là của tên Huyền binh ấy ném. Y thấy ông ta bắt được mũi phi tiêu rồi vội bỏ vào trong túi, y biết hành tung của mình đã bị lộ, chờ hai người đi xa rồi, y mới chạy lại đỡ Biên Hồ dậy và báo cáo cho y biết việc này.

Biên Hồ nghe nói kinh hoảng vô cùng, bây giờ chỉ có một kế là cố hết sức đuổi theo, làm thế nào để cho Phương Sách với người nọ xa cách nhau, thì mới khỏi tiết lộ bí mật.

Biên Hồ vừa đi vừa vận nội công để chữa nội thương, đồng thời y lại bảo Huyền binh phóng tín hiệu để cầu tiếp viện.

Thân pháp của Tứ Hải Tiên nhanh không tả, chỉ trong nháy mắt đã đi được mấy mươi dặm và suốt dọc đường còn có ý bố trí nghi trận, đồng thời ông ta chỉ chạy theo những đường nhỏ thôi. Không bao lâu đã tới một hang động, ông ta liền đặt Phương Sách xuống hỏi:

- Tiểu tử, có thực kẻ thù của người là Tâm Tâm đại sư không?

Phương Sách cương quyết đáp:

- Tiên bối có thù lớn với bảy đại môn phái và chỉ muốn ăn thịt uống máu của Tâm Tâm đại sư với Lam Bào quái nhân mới hả dạ.

Tứ Hải Tiên cau mày lại hỏi thử:

- Thế còn Tử Vong thuyền chủ ?

Phương Sách tưởng Tứ Hải Tiên đã biết mình là con của Tử Vong thuyền chủ, đành phải thú thực rằng:

- Không dám giấu giếm lão tiên bối. Tử Vong thuyền chủ chính là cha của tiểu bối.

Tứ Hải Tiên nghe nói càng ngạc nhiên thêm, ông ta liền rờ tay vào mũi ám khí hình thuyền ở trong túi và nghĩ bụng:

“Ám khí độc đáo này cũng chỉ có người của Tử Vong thuyền mới biết xử dụng thôi, chả lẽ người của Tử Vong thuyền lại theo dõi định tâm đối phó ta chăng ?”

Đã mấy lần ông ta muốn lấy ám khí hình chiếc thuyền ấy ra cho Phương Sách xem, nhưng nghĩ tới mình có liên can đặc biệt với Tử Vong thuyền chủ và cũng đã hứa hẹn ngầm với y là không ai được can thiệp vào việc riêng của ai, vì vậy ông ta mới không muốn cho Phương Sách biết hành vi và tung tích của Tử Vong thuyền.

Nếu lúc này ông ta lấy ám khí ấy cho Phương Sách xem, thì sau này đâu đến nỗi có lắm chuyện rất éo le xảy ra.

Tứ Hải Tiên đoán chắc bên trong thể nào cũng có nội tình gì định buông tay không lý tới nữa, nhưng Phương Sách lại là đồ đệ duy nhất của bạn già mình, mình không gặp thì thôi, đã gặp khi nào lại chịu khoanh tay không can thiệp. Nên ông ta thở dài một tiếng, rồi bảo Phương Sách rằng:

- Chúng ta lên Hắc Phong đi.

Nói xong ông ta lại cắp Phương Sách vào nách, chạy thẳng vào trong rừng núi.

Phương Sách cũng không hiểu ông ta định đưa mình đi đâu, mấy ngày hôm nay chỉ thấy ông ta đưa mình ven theo sông Trường Giang vào Tứ Xuyên tiến thẳng đến dãy núi Đại Ba.

Đi qua những đèo núi cao chót vót và gồ ghề khó đi. La Khôn Cái cắp Phương Sách ở dưới nách và vẫn đi nhanh như bay. Phương Sách chỉ thấy gió thổi bên tai kêu vù vù, lúc thì lên lúc thì xuống và nhẹ nhàng khôn tả, chàng cũng phải khen ngợi khinh công của Tứ Hải Tiên thực là hãn thế tuyệt luân.

Đột nhiên chàng thấy ông ta ngừng chân lại, liền ngừng đầu nhìn, mới hay trước mặt có một vách núi màu tía cao chọc trời, trên to dưới nhỏ như vỏ con ốc. Trên lưng núi hình như có con đường đá đi vòng quanh.

Tứ Hải Tiên đặt Phương Sách xuống, bồng cười và nói:

- Đã tới Hắc Phong rồi, xem tiểu tử ngươi có hên hay không ?

- Lão tiên bối đem tiểu bối lên Hắc Phong này kiểm thuốc để chữa, hay là yết kiến cao nhân ?

- Kiểm Cô Lôu Đầu !

Phương Sách ngẩn người ra, không biết ông ta định kiểm sọ người làm chi, đang định lên tiếng hỏi thì Tứ Hải Tiên bỗng nghiêm nghị nấn nót quần áo, cung kính hướng về ngọn núi vái một lạy, và dùng nội gia “Thiên Lý Truyền Âm” kêu gọi:

- Cô Lôu Đầu, ăn mày già cơn nghiện rượu đã lên định đến đây uống Hắc Nham Liệt Toàn Quế Tử Tửu của người đấy.

Phương Sách càng kinh hãi thêm, vì thấy vẻ mặt của ông ta rất nghiêm nghị nhưng ăn nói lại hoạt kê như vậy trong lòng rấ thấc mắc, không biết trên đĩnh núi có vị phong trần dị nhân nào ?

Tứ Hải Tiên gọi luôn ba tiếng, rồi cắp Phương Sách đi theo con đường xoáy chôn ốc mà từ từ leo lên trên đĩnh núi.

Đường đi rất hẹp, bề ngang rộng chừng một thước, mà lại đi quanh co trên một tuyệt vách cao hàng nghìn trượng không có gì để bấu víu cả, hễ trượt chân một cái là tan xương nát thịt ngay. Du Thủy Thân Pháp của Tứ Hải Tiên cao tuyệt như thế mà cũng không dám giở ra.

Phương Sách thấy lối đi nguy hiểm như vậy, nếu trên đĩnh núi có người ngăn cản, thì dù cao thủ tuyệt đĩnh đến đâu cũng khó mà qua được ...

Bỗng có một luồng hương thơm của hoa quế đưa tới, chàng lại tưởng là có cây hoa ngăn cản lối đi, liền ngược mắt nhìn về phía trước, mặt liền lộ vẻ kinh hải ngay.

Thì ra ở chỗ cách hai người chừng ba thước, có một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, cổ quàng vòng hoa quế, tay cũng cầm một cành hoa quế vẻ mặt rất lạnh lùng. Vừa trông thấy hai người đi lên, nàng đã dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng ngay.

Tứ Hải Tiên vội dừng bước lại, thiếu nữ mặc áo sắc sờ tay cầm cành hoa quế thấy Tứ Hải Tiên cắp Phương Sách ở dưới nắch, liền lạnh lùng quát bảo:

- Đặy xuống.

Tiếng nói của nàng tuy lạnh lùng như băng tuyết nhưng rất oai nghi, khiến ai nghe thấy cũng phải khiếp phục.

Tứ Hải Tiên cau mày lại suy nghĩ giây lát, rồi đành phải đặy Phương Sách xuống ngay.

Vừa trông thấy mặt của Phương Sách, thiếu nữ nộ bỗng trở mặt lên nhìn, hình như thấy mặt của chàng ta quá anh tuấn, nên nàng mới ngăn người ra như thế, nhưng chỉ thoắng cái thôi nàng lại giữ được thái độ lạnh lùng như trước.

Phương Sách cũng trộm mắt lên nhìn nàng nọ, chàng lại tưởng đối phương là tiên ở trên trời, Hằng Nga trên cung Quảng ? Mặt nàng hình trái xoan, đôi mắt sáng như sao, mũi dọc dừa, mồm như anh đào, lại thêm mặc áo ngũ sắc và mùi hoa quế đưa tới càng làm cho chàng nghi ngờ nàng ta không phải là người phàm.

Chàng liền tưởng đến Giang Tĩnh Thực, Diệu Ngân Hạnh, Lý Tú Cô, nhưng ba nàng đó, đem so sánh với thiếu nữ này thì chàng thấy họ thường tục quá nổi.

Chàng lại sức nghĩ tới lúc này đang là mùa hè thì sao lại có hoa quế được ?

Chàng đang thắc mắc thì thiếu nữ mặc áo sắc sỡ đã liếc nhìn chàng một cái, giơ cành hoa quế lên vẫy và nói:

- Theo tôi lên đây.

Tứ Hải Tiên dẫn Phương Sách lẳng lẳng đi theo thiếu nữ leo lên trên đỉnh núi mãi mãi mới tới được trên đỉnh.

Đỉnh của ngọn núi ấy rất kỳ lạ, lõm xuống như cái chậu vậ, chung quanh là vách núi cao hơn mười trượng, chính giữa là một miếng đất chũng xuống, phẳng lỳ và bóng nhoáng như gương. Thiếu nữ nọ không quay đầu lại gọi, mà chỉ đưa tay về phía sau cầm cành hoa vẫy một cái thôi, rồi nàng nhẹ nhàng nhảy xuống chỗ đất bằng ấy luôn.

Phương Sách thấy gió trên này mát rượi, chàng cúi đầu nhìn xuống liền kêu “ủa” một tiếng, vì chàng thấy chính giữa của bãi đất bằng có treo một cái sọ người. Tứ Hải Tiên liền cấp chàng phi thân xuống bên dưới tức thì.

Phương Sách ngửi thấy mùi hoa quế rất nồng và nghe tiếng nước chảy róc rách nữa. Nhưng chàng nhìn đi nhìn lại không thấy một cái bóng của cây cỏ nào hết, chỉ thấy vách núi bao xung quanh, chỗ mình đang đứng như là cái đáy chậu vậ. Thế mùi thơm của hoa quế ở đâu đưa tới ?

Phương Sách quay lại nhìn không thấy thiếu nữ mặc quần áo màu sắc sỡ đâu nữa. Chàng đang ngạc nhiên thì Tứ Hải Tiên đã kéo chàng một cái, rồi hai người cùng vái lạy cái sọ người kia, một lễ rất cung kính. Vái xong, Tứ Hải Tiên giơ tay lên chỉ cái đầu lâu lớn tiếng hỏi:

- Lão yêu quái này, tại sao lại sai con nhỏ cái dẫn đường như thế ? Khiến lão ăn xin này bực mình từ nãy tới giờ. Vậy lão yêu quái định làm gì mõ thế ?

Phương Sách thấy ông ta nói chuyện với cái sọ như vậy, ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ ông ta bảo đi kiếm cô gái hay là tới kiếm cái sọ này ư ?”

Chàng vừa nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy một tiếng cười thật lớn và một giọng nói khàn khàn vọng tới trả lời rằng:

- Đối xử với lão ăn mày người có khó khăn gì, chỉ ba chén rượu trái quế, là người cũng đủ diên khùng ba tháng tiền rồi.

Tứ Hải Tiên mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, lấy lưỡi liếm mép một cái, tỏ vẻ rất thèm thuồng và trả lời:

- Lão yêu quái nói thực hay nói đùa thế, mau đem rượu ra cho già này uống ngay chứ ?

Tiếng nói đó liền trả lời:

- Hà tất phải vội vã như thế, người đã vái lạy lão phu đầu mà chưa chi đã đòi uống rượu ngay như thế ?

Tứ Hải Tiên hai mắt chớp nháy liên miên, mồm thì chảy nước rãi ra, liền đáp:

- Lão yêu quái đừng dầy vò mõ nữa, mõ đã thèm thuồng đến nỗi không sao nhịn được rồi ! Thôi được để mõ vái người ba lạy nhé ?

Nói xong, quả nhiên ông ta liền khom mình xuống vái ba lạy thực sự.

Thấy Tứ Hải Tiên đã chịu vái lạy, liền có một tràng cười thực lớn và thực dài nổi lên, tiếp theo đó vách đá ở phía đằng trước bỗng có tiếng kêu “kèn kẹ” rất lớn nổi lên và nơi đó liền lộ ngay ra cái lỗ hổng lớn. Phương Sách mới hay đó là một cửa hang và có một ông già mặt hồng hào lông mày và râu tóc trắng xóa, đang ngồi ở chỗ cửa hang đó, hai mắt ông vừa sáng vừa nghiêm nghị đang chăm chú nhìn mình. Chàng vội vàng phủ phục xuống vái lạy:

- Tiểu bối Phương Sách xin bái kiến lão tiền bối.

Lúc ấy Tứ Hải Tiên đã vội nhảy tới cướp luôn ấm rượu và chén rượu ở trên tay ông già, rót một chén rượu đầy rồi nốc cạn luôn. Uống xong, ông ta còn tấm tắc khen rượu ngon hoài, rồi ông ta lại uống đến chén thứ hai, nhưng khi định rót chén thứ ba, thì ông già bỗng cướp lại ấm rượu vừa cười vừa quát bảo:

- Có lẽ lão ăn mày họ Lam này thèm rượu đến diên khùng rồi, thứ rượu quế tửu này của lão phu, dù người tốt lượng đến đâu cũng chỉ có thể uống liền được vài chén thôi, chứ nếu lão ăn mày còn uống thêm chén nữa, thì không sao xuống nỗi Hắc Phong này của lão phu nữa đâu.

Tứ Hải Tiên dùng tay áo lau chùi mồm mép, mồm vẫn không ngớt lời khen ngợi:

- Đã nghiền thực ! Đã nghiền thực !

Ông già nọ liền chỉ Phương Sách đang quỳ ở trên mặt đất mà hỏi Tứ Hải Tiên tiếp:

- Có phải lão ăn mày mới thâu được một y bát truyền nhân và tới đây định xin lão Cô Lô Đầu này một chút lễ vật phải không ?

Tứ Hải Tiên vội lắc đầu đáp:

- Ăn mày già này làm gì có nhã hứng ấy, y là y bát truyền nhân của một người bạn gì, vì..

Ông ta chưa nói dứt, thì ông già đã xua tay lia lịa và nói tiếp:

- Lão đừng có nói nguyên nhân ra làm chi nữa, chẳng lẽ lão còn chưa biết tính nết của lão phu đã bao nhiêu năm nay không hỏi han đến việc đời rồi hay sao ? Mau nói rõ mục đích cho lão phu nghe đi ?

Tứ Hải Tiên bèn kể chuyện Phương Sách trúng độc, võ công bị hủy như thế nào và yêu cầu ông già chỉ điểm cho thuốc giải độc, vân.. vân..

Ông già vội gọi Phương Sách đến gần và xem mạch cho chàng một hồi, rồi bồng cau đôi lông mày bạc lại lẩm bẩm nói:

- Khí trầm Nê Hải, huyết nghịch Ngũ Quan, chất độc lan tràn Thập Nhi Tràng Thiên, chỉ có hai thứ thuốc giải mới có thể giải nổi thôi.

Phương Sách nghe nói kinh hoảng vô cùng vội hỏi:

- Xin hỏi lão tiên bối, thứ thuốc giải ấy tên gì ?

- Thuốc giải thứ nhất vừa chắc chắn vừa bình hòa không những có thể xua đuổi được chất độc ở trong người và nhờ có thứ thuốc đó trợ giúp, không những võ công được phục hồi hết, mà nội lực còn mạnh hơn trước là khác.

- Thưa tiên bối thứ thuốc này ở đâu mà có ?

- Trên giang hồ chỉ có ba miếng, nhưng bây giờ đã tuyệt tích cả..

Tứ Hải Tiên vội đỡ lời hỏi:

- Chẳng lẽ đó là thánh dược khử độc rất thần diệu tên Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm phải không ?

Ông già gật đầu. Tứ Hải Tiên hơi cau mày lại nói tiếp:

- Lão ăn mày nghe nói hiện giờ còn một miếng ở trong nhà của một quan viên hồi hưu tại tỉnh Hồ Nam tìm kiếm được không phải là chuyện dễ.

Phương Sách nghe nói liền nghĩ bụng:

“Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm mà Lý Tú Cô nói đó không biết có phải là thứ thuốc này không ? Hiện giờ viên đá ấy đang ở trong người của Lý Tú Cô, nếu vậy ta chỉ cần hỏi cha ta, Tử Vong thuyền chủ lấy là được ngay”

Nghĩ tới đó chàng cảm thấy chứa chan hy vọng.

Ông già nọ lại nhắm mắt nói tiếp:

- Thuốc giải thứ hai thì dễ kiếm lắm, nhưng công hiệu kém hơn.

Tứ Hải Tiên nghe nói liền la lớn”

- Lão yêu quái cứ nói quanh nói quẩn như thế mãi làm chi, đó là thuốc gì, nói ngay ra cho lão ăn mày này nghe đi ?

Ông già hé mắt ra nhìn Tứ Hải Tiên một cái không tức giận chút nào, mà vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng thứ thuốc giải này có hai điều tai hại.

Phương Sách vội hỏi:

- Tai hại ở đâu ?

- Điều thứ nhất vì người trúng độc quá nặng, nhờ có nội công thâm hậu mới giữ nổi Mệnh Mạch Tam Quan. Thuốc giải này không thể xua đuổi hết chất độc ở trong người của người, tàn độc bị đè chặt Tam Nê Huyệt.

Nói tới đó, ông ta liếc nhìn Phương Sách một cái rồi nói tiếp:

- Bộ mặt trắng trẻo của người sẽ bị biến tướng, nghĩa là biến đổi thành một thứ màu xanh như chàm rất đáng sợ.

Phương Sách cương quyết đáp:

- Điều đó không sao ! Tiểu bối chỉ cần khôi phục lại công lực, được trả thù là đã toại nguyện rồi chớ có cần gì mặt xanh hay vàng đâu ?

- Thứ hai ...

Ông già giương đôi mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào mắt Phương Sách trần trừ nói tiếp:

- Điều này chỉ e người không chịu đựng nổi.

- Xin lão tiên bối cho hay, dù phải khổ sở đến như bị muôn vạn mũi kim đâm vào trái tim, tiểu bối vẫn có thể chịu nhịn được hết !

- Vì tàn độc tích súc ở Tam Nê Huyệt cứ tới giờ Tý giờ Ngọ là lúc hội Âm chuyển Dương, chất độc lại nổi lên tấn công Tinh Môn trong hai tiếng đồng hồ, người không được gần nữ sắc. Bằng không, sẽ bị..

Ông già cố ý ngắt lời, Phương Sách lại vội hỏi tiếp:

- Sẽ bị cái gì ?

- Sẽ bị đục hỏa công tâm, không còn phân biệt ra được ai là họ hàng bà con, ai là già trẻ cả, mà cứ thấy phụ nữ là phải giao hợp mới chịu nổi.

Phương Sách nghe nói rùng mình một cái, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên lớn tiếng đáp:

- Thiết nghĩ việc này tiểu bối cũng có thể chịu nhin được, quyết không làm bậy làm bạ đâu. Đến lúc đó chịu đựng không nổi, thì làm hai cái úp chặt lấy mắt để không trông thấy gì nữa, như vậy có được không ?

Ông già liền đưa mắt nhìn Tứ Hải Tiên và hỏi:

- Lão ăn mày họ La nghĩ sao ? Lão phu đã nói rõ hết lợi hại rồi, các người hãy tự lựa chọn lấy. Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm thì nơi đây lão phu không có, còn thứ thuốc giải thứ hai thì sẵn lắm, thấy người chịu khó vái ba lạy, lão phu đành bố thí cho một lần vậy.

Tứ Hải Tiên nghĩ bụng:

“Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm đã khó kiếm như vậy, chi bằng dùng thứ thuốc giải thứ hai để cứu chữa cho Phương Sách vậy.”

Nghĩ tới đó, ông ta cố ý hỏi tiếp:

- Lão yêu quái đó nói thứ thuốc thứ hai có nhiều điều hại như thế, mà không thấy nhắc nhở đến cái hay. Vậy uống thuốc giải đó có ích lợi gì..

Ông già cả cười đỡ lời:

- Lão phu cam đoan công lực của y sẽ được khôi phục lại hết. Trong giờ Ngọ tàn độc tấn công Tinh Môn, khí huyết phẫn chấn, nếu không có nữ sắc ở trước mặt, thì công lực vẫn còn mạnh hơn lúc thường một hội ? Đến giờ Tý ban đêm sức độc trở về hư vô, khí huyết đảo ngược, trong vài tiếng đồng hồ thì công lực sẽ mất hết, như người bình thường vậy.

Tứ Hải Tiên nghe nói la lớn:

- Như vậy thì sao được ?

- Ngoài cách đó ra, lão phu không còn cách nào khác để chữa cho y nữa.

- Lão hãy nói tên thuốc ra cho ăn mày già này nghe xem ?

- Thuốc đó là đầu lâu của lão phu.

Tứ Hải Tiên với Phương Sách nghe nói cùng thất kinh, lão ăn mày già còn lớn tiếng kêu la tiếp:

- Lão yêu quái lại nổi khùng rồi phải không ?

Ông già nghiêm nghị đáp:

- Không phải nổi khùng gì cả, quả thực là đầu lâu của lão phu đấy.

Tứ Hải Tiên bỗng vỡ lẽ liền hỏi tiếp:

- Có phải là cái đầu lâu ở ngoài bãi đất kia phải không ?

Ông già cả cười, Tứ Hải Tiên với Phương Sách bỗng thấy trước mặt sáng hẳn, thì ra thiếu nữ mặc áo sắc sỡ đã đứng sừng sững ở trước mặt hai người rồi với giọng nũng nịu nàng kêu gọi ông già:

- Sư phụ.

Ông già không để cho nàng nói dứt, đã vội xoa tay ngắt lời:

- Sư phụ thiếu lão ăn mày họ La này ba món nợ, đã trả hai chỉ còn thiếu một, nếu không trả nốt thì cái đầu lâu này tuy là một vật báu của sư môn, nhưng bây giờ cần phải cứu người này trước. Y với con còn có chút duyên phận nữa đấy.

Thiếu nữ mặc áo sắc sỡ nghe ông già nói như thế vẻ mặt vẫn lạnh lùng không hổ thẹn chút nào mà chỉ đưa mắt ngó Phương Sách một cái rồi quay người đi luôn. Ông già vội kêu gọi và bảo nàng tiếp:

- Nam nhi hãy khoan ! Con ra lấy cái đầu lâu vào đây cho sư phụ đã.

Thiếu nữ nọ nhanh nhẹn đi ra giữa bãi đất trống lấy cái sọ đó xuống, ông già nọ rất trang trọng đỡ lấy cái đầu lâu rồi đứng dậy đi vào trong động luôn.

Tứ Hải Tiên La Khôn Cái, Phương Sách, thiếu nữ áo sắc sỡ vội theo sau, thì ra hoa quế trồng ở trong động và trồng ở hai bên lối đi gió thơm đưa tới thơm và lạnh lùng hơn ở trên đỉnh núi nhiều. Đến lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ là sao hoa quế ở nơi đây lại mọc trái mùa như thế, là do khí hậu trong hang động khác hẳn bên ngoài.

Ba người đi theo ông già đi vòng quanh một hồi, đã tới một cái thạch thất lớn rộng. Ông già vào giữa thạch thất ngồi ngay xuống đất và thò ngón tay vào hai mắt của cái sọ người lấy ra hai viên thuốc màu bạc đem cho Phương Sách uống rồi ông ta trao cái sọ người cho thiếu nữ kia đem ra ngoài hang động.

Một lát sau, Phương Sách đã thấy trong bụng nửa lạnh nửa nóng, hai luồng hàn nhiệt đó giao tranh với nhau, khiến chàng buồn nôn. Không sao chịu được, chàng liền nôn ra một đồng nước đen xì rất tanh hôi khó ngửi, tiếp theo đó chàng lại thấy khí huyết đảo lộn, xương cốt hầu như rời ra khỏi mình mẩy, mồ hôi nóng toát ra như mưa.

Phương Sách đang nghiêng răng mí mắt chịu đựng, thì ông già bảo Tứ Hải Tiên rằng:

- Lão ăn mày, hai chúng ta hãy dùng nội lực giúp y một tay đi.

Nói xong ông già liền dùng bàn tay để vào “Huyết Cơ Huyết” ở trước ngực chàng. Tứ Hải Tiên thì lấy bàn tay đè vào “Cự Khuyết” huyết ở cạnh ngực. Phương Sách liền cảm thấy hai luồng hơi nóng dồn thẳng vào trong người mình xoa đuổi hơi lạnh kia ra,

sao chàng bỗng thấy khí huyết xông lên tận đầu óc, chàng không sao chịu đựng được chết giặc luôn.

Ông già thở dài một tiếng, buông tay ra vừa cười vừa nói Tứ Hải Tiên:

- Lát nữa khi tỉnh lại y không còn nhận ra được chúng ta là ai nữa đâu.

Nói xong, ông ta vội dùng hai ngón tay điểm đi điểm lại các nơi huyết đạo của Phương Sách. Chừng hai tiếng đồng hồ sau, sắc mặt của Phương Sách mới biến đổi dần, môi đỏ bỗng biến thành tím, mặt trắng thành xanh, trông thực kinh người.

Phương Sách tỉnh dậy lại nôn ra mấy khẩu nước tanh hôi nữa, lúc ấy mới thấy trong người dễ chịu, khí huyết mới thuận hòa, hai mắt sáng ngời. Chàng vận công thử xem, cảm thấy đã hồi phục lại như lúc chưa bị ngộ độc vậy, chàng vội quỳ ngay xuống vái lạy ông già nói:

- Ôn đức tái sinh này của lão tiên bối, tiểu bối không bao giờ dám quên ...

Chàng vừa nói tới đó thì đã ngửi thấy có một luồng gió thơm đưa tới, thiếu nữ mặt áo sặc sỡ đã hối hoảng chạy vào thưa rằng:

- Thưa sư phụ có rất nhiều người đi tới chân núi ...

Ông già bỗng biến sắc mặt và vội hỏi lại:

- Hình dáng của những người đó như thế nào ?

- Năm sáu người ăn mặc quần áo đi săn, còn một người mặc áo bào lam, chân đi khập khiễng..

Ông già bỗng ngừng đầu lên, lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Cô Lôu Đầu ta đã hai mươi năm nay không dây dưa đến việc giang hồ, không ngờ bây giờ lại có người tới kiếm lão phu..

Nói tới đó ông ta xầm nét mặt lại, quay đầu nói với Tứ Hải Thượng Nhân tiếp:

- Lão phu thấy người là bạn cũ mới để cho người lên Hắc Phong này ba lần, tại sao người lại tiết lộ hành tung của lão phu, để dụ nhiều người giang hồ tới như thế ?

Tứ Hải Tiên vội đáp:

- Lão quái chớ nên trách lầm người như vậy, lúc nào ăn mày già này cũng giữ đúng lời hứa hẹn với bạn già. Bây giờ hãy để ăn mày già này ra đuổi bọn ma quỷ đột ngột ấy đi, thì lúc ấy lão quái mới tin mỗ ...

Ông ta vừa nói vừa quay người đi luôn, ông già nọ vội kéo ông ta lại vừa cười vừa nói:

- Sao lão ăn mày họ La lại nóng tính đến thế, đã có Man nhi chống giữ quan ải, thì những người đó có mạnh đến đâu, cũng không sao lên nổi Hắc Phong này. Món nợ của chúng ta đã kết liễu xong từ bây giờ rồi đấy chứ ?

Tứ Hải Tiên vỗ ngực đáp:

- Lão quái thiếu mỗ ba món nợ, bây giờ đã trả hết, từ nay trở đi ăn mày già này không lên Hắc Phong nữa, nhưng khi nào rồi rãnh, lão vẫn đến để xin vài chén rượu Quế Tử đấy nhé.

Ông già ti hí hai mắt lại ngắm nhìn Tứ Hải Tiên một hồi rồi nghiêm nghị đáp:

- Năm xưa chúng ta được thiên hạ gọi là Tam Hữu, bây giờ chỉ còn lại một mình bạn là phiêu bạt giang hồ thôi, bạn không lo tâm dưỡng tính, mà lên trên Hắc Phong này ở với lão quái như vậy có phải là ngày ngày được uống rượu giải sầu không.

Tứ Hải Tiên vừa cười vừa đáp:

- Ăn mày già này có cái tính quái dị là không bao giờ ngồi yên một chỗ được. Bằng không, sao người ta lại ban cho mỗ cái tên Tứ Hải Tiên như thế ? Rượu Quế Tử của lão quái ngon thực đấy, nhưng không mua nổi ăn mày già này đâu.

Ông già thấy mặt của Tứ Hải Tiên có ám khí hiện lên, muốn dùng lời lẽ nhắc nhở bạn, nhưng Tứ Hải Tiên không chịu giác ngộ, nên ông ta đành thở dài thôi chứ không nói gì nữa.

Phương Sách bỗng xen lời hỏi:

- Xin lão tiên bối cho biết pháp hiệu, để sau này tiểu bối biết mà đền ơn.

Ông già vuốt râu mỉm cười đáp:

- Tên của Lão phu là Cô Lô Đầu.

- Xin tiên bối cho biết tên thực ?

- Sau này người hỏi sư phụ người thì sẽ biết liền.

Phương Sách ngạc nhiên nghĩ bụng:

“Vừa rồi lúc lên núi ông già không cho ta nói rõ nguyên nhân, tại sao ông ta lại biết sư phụ của ta là ai ?”

Tứ Hải Tiên có vẻ nóng lòng sốt ruột liền la lớn:

- Lão quái đừng có nói quanh nói quẩn nữa. Tiểu tử người có biết không, y là một trong nhóm Giang Hồ Tam Lão mà năm xưa vẫn hay đi cùng với sư phụ người tên là Cô Lô Lão Nhân đấy.

Phương Sách cả kinh và sực nhớ tới năm xưa sư phụ có nói cho mình biết Võ Lâm Tam Hữu tức sư phụ mình Huyền Cốc Dị Tú, Cô Lô Lão Nhân với Oai Nhẫn Hóa Tử

(ăn mày lé), sau sư phụ mình tách ra khỏi nhóm Tam Hữu đó, một mình tiềm tu, nhờ vậy mà trở nên Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Nhân, rồi không lâu Cô Lâu Lão Nhân cũng quy ẩn theo, chỉ có Oai Nhữn Hóa Tử là vẫn còn tiếp tục hành hiệp bốn bể thôi. Không ngờ bây giờ mình lại ngẫu nhiên được gặp gỡ sư thúc ở nơi đây, nên trong lòng chàng hờn hở vô cùng, và vội gọi ông già là sư thúc, rồi quỳ xuống vái luôn ba lạy.

Cô Lâu Lão Nhân hậm hực lườm Tứ Hải Tiên một cái hình như trách ông ta nhiều lời, nhưng ông ta lại thở dài một tiếng nói với Phương Sách:

- Hiền điệt hãy đứng dậy lão phu có một việc này muốn dặn bảo hiền đệ, thiếu nữ mặc áo sặc sỡ vừa rồi tên họ của nó là Lưu Lợi Man. Đời nó rất cơ khổ, nhưng cha nó lại có ân tình rất thân với lão phu. Tính nết nó lạnh lùng và khác người lắm, không bao lâu nó sẽ xuống núi rồi, mong hiền đệ nể mặt lão quái, mà trông nom quán xuyến nó hộ..

Ông ta vừa nói tới đó, thì đã thấy Lưu Lợi Man vội vàng chạy vào thưa rằng:

- Thưa sư phụ, Lam Bào Quái Tử đã lên tới lưng núi.

- - - o0o - - -